

BIBLIOTECA PÚBLICA
SANT GREGORI
MIQUEL
MARTÍ
I POL

Recull de premsa de la Vall del Llémena

Font El Punt

Plana 56 Data 8 de juny de 2011

La contraportada

Des del fons del cor

Una mare olotina escriu la segona part d'un dietari personal en què narra les vivències de la família a l'entorn del seu fill Èric, mort l'any 2010, afectat de paràlisi cerebral

08/06/11 02:00 - [Jordi Casas](#)email protegit

Sílvia Vilacoba (Olot 1966), amb els dos llibres sobre el seu fill Èric. Foto: J.C. [1](#)

Notícies de ...

• [Sant Gregori](#)

• [Olot](#)

Qui ha passat per una experiència dura sol afirmar que veu la vida d'una altra manera. S'entén que aquesta nova manera està relacionada amb valors molt més espirituals. La Sílvia Vilacoba n'és un exemple. És una mare olotina el primer fill de la qual (1993), malauradament, l'atzar va fer que nasqués amb patiment fetal. Tres mesos després d'haver-lo portat a casa, l'Èric va tenir una convulsió amb febre a causa d'una malaltia degenerativa, la síndrome de Menkes, que el va deixar amb paràlisi cerebral. L'Èric va estar en una cadira de rodes fins al gener del 2010, en què va morir.

La Sílvia és una empresària i consultora de turisme especialitzada en temes d'accessibilitat –també és la presidenta de l'Associació de Discapacitats de les Comarques Gironines–, i no es considera una escriptora. No obstant això, acaba d'escriure el segon llibre, *Èric, dins del cor*, que és la segona part del dietari que va anar fent com a vàlvula d'escapament davant la situació en què es trobava. El primer llibre, *Èric, la força d'estimar*, va ser tot un èxit, amb més de 3.000 exemplars venuts. En tots dos casos, els beneficis els destina a entitats que treballen per als discapacitats. Es poden adquirir al centre Joan Riu de Sant Gregori. “Escriure és una necessitat”, diu. Paga la pena remarcar que, tot i els moments de daltabaix, afirma amb contundència que no ho va viure mai com una càrrega. Vilacoba diu que, a banda de ser una teràpia personal, ha escrit el segon llibre perquè la gent li ho demanava i, sobretot, perquè faci servei a les persones que es troben en la seva mateixa situació. No vol donar consells, sinó simplement explicar la seva experiència.

En el primer dels llibres, Vilacoba hi explica els primers quatre anys de la vida de l'Èric, i com va aprendre a acceptar i conviure amb la nova situació del seu fill. En el segon, hi narra les vivències dels últims moments de la vida de l'Èric, des que l'agost del 2009 va entrar a l'hospital Sant Jaume d'Olot amb insuficiència respiratòria i la mort, el gener del 2010, fins al primer any sense ell. Hi reflexiona sobre els sentiments, a vegades contradictoris, derivats del fet d'haver passat una situació d'una vida de tota la família a l'entorn de l'Èric fins a la presa de consciència de la nova situació del fill absent. “Espero continuar escrivint. La saga *Èric*, però, la tanco amb aquest segon llibre”, conclou.

L'esperança de vida dels afectats per la síndrome de Menkes són dos anys. La família del noi va afrontar com un regal cada dia dels 14 anys que va viure de més. Ara els queda el consol de la qualitat de vida que va tenir. “Potser per a la resta de la gent, els anys, la vida, continuaran com si res, però jo seguiré comptant els dies sense tu; potser en veu baixa, potser amb el cor menys encongint...”, escriu.